

Interview with ARCò – Architecture and Cooperation

The Italian-based group ARCò consists of architects and engineers providing architectural projects in emergency situations. In their approach, the idea of social sustainability is paired with architectural and aesthetic quality. They spend long periods abroad to follow the activities on the building sites and frequently travel between different sites. OASE talked to Alessio Battistella of ARCò about the firm's work.

OASE: Let us start at the beginning: What inspired you to do this? Did the work and ideas developed in the mid-twentieth century by some European-based architects and academics, like the practices we discuss in this issue of OASE, play a role?

ARCò: Of course we have references from that period, but they don't have much to do with the transcultural activities OASE refers to. We currently recognise the value of the thoughts of architects such as Giuseppe Pagano, who had an interest in rural architecture, and Giancarlo de Carlo and Yona Friedman, who took a stance vis-à-vis the social role of the architectural discipline. Their approach brought us closer to the international cooperation that

led us to work outside Europe in humanitarian emergency contexts. Nevertheless, I should make it clear that we have a 'laical' or secular approach to architecture, in the sense that we are not 'believers'. We distance ourselves from those who want to ideologically 'save the world'. Instead, we believe that social and economic sustainability plays a key role in the achievement of environmental sustainability: the three pillars of sustainability (economic, environmental and social) are for us the only reasonable way to make architecture.

You work in cultural contexts very different from your own. How was your work perceived by the local population? Have you ever participated in an evaluation of your work, say, after five years? If so, was there evidence of something of added value/better functioning?

Our work is always received in different ways. Sometimes our proposals are not immediately accepted, and they need a long fostering process that we undertake together with the NGO we work with. Other times everything works well without problems. It depends on the community and on how much the elite in power is inclined to accept new proposals. For our latest school project in Al Khan Al Ahmar in Palestine, for example, we had many problems getting the technology accepted, whereas in Abu Hindi, also in Palestine, we worked without any problems

ARCò

114

Interview met ARCò – Architettura & Cooperazione

Bij het in Italië gevestigde ARCò Architettura & Cooperazione werken architecten en ingenieurs die architectuurprojecten in de context van humanitaire noodsituaties ontwerpen. Hun benadering bestaat uit een combinatie van sociale duurzaamheid en architectonische en esthetische kwaliteit. Om de activiteiten op de bouwplaats te volgen, brengen ze lange perioden in het buitenland door en reizen ze regelmatig heen en weer tussen de verschillende locaties. OASE sprak met Alessio Battistella van ARCò over het werk van het bureau.

OASE: Wat heeft u geïnspireerd om dit te gaan doen? Speelden het werk en de ideeën van bepaalde Europese architecten en academici halverwege de twintigste eeuw, zoals de praktijken die we in dit nummer van OASE bespreken, een rol?

ARCò: Natuurlijk refereren we wel eens aan die periode, maar dat heeft niet zozeer te maken met de transculturele activiteiten waarnaar OASE verwijst. Tegenwoordig erkennen we de waarde van denkbbeelden van architecten zoals Giuseppe Pagano, die geïnteresseerd was in landelijke architectuur, of zoals Bernard Rudofsky het noemde: 'architectuur zonder stamboom'. Of die van Giancarlo De Carlo en Yona Friedman, vanwege hun stellingname ten aanzien van het maatschappelijke belang van de architectonische discipline. Hun benadering bracht ons nader tot de internationale samenwerking en die bracht ons ertoe buiten Europa te gaan werken in de context van humanitaire noodsituaties. Toch wil ik duidelijk maken dat onze benadering van architectuur die van de 'leek' is; seculier is in de zin, dat we geen 'gelovigen' zijn. We distantiëren ons van idealisten die 'de wereld willen redden'. In plaats daarvan geloven wij dat sociale en economische duurzaamheid een hoofdrol speelt bij het bereiken

at all. However, thanks to the work of the NGO we never have serious quarrels with the local population.

In regard to evaluation, we do come back to the project area every time we realise a building, often to contribute to the implementation of the project. We believe it is very important to follow the path we started with the community, for as long as possible. Most of the buildings we have realised are the result of a collaboration with the NGO Vento di Terra, which deals mainly with education, even up to the level of setting up the school curriculum that will be used in the educational facilities. The added value of our projects is discernible in

terms of environmental comfort and the quality of space and life. Moreover, every building we plan becomes part of the community, helping to develop a very strong sense of identity.

Would a local architect have done the same thing? Do you think there is such a thing as 'international added value' that can have a positive impact on the daily use and functioning of the building?

Local architects have a very different perception of modern architecture. In our experience we have always worked in places where modernity is synonymous with concrete, often badly constructed and ill-elaborated,

Al Khan Al Ahmar primary school, Palestine, building with tyres / Al Khan Al Ahmar basisschool, Palestina, bouwen met autobanden

Interview

115

van ecologische duurzaamheid: de drie pijlers van duurzaamheid (economisch, ecologisch en maatschappelijk) vertegenwoordigen volgens ons de enige redelijke manier om architectuur te maken.

U werkt in culturen die heel anders zijn dan die van u zelf. Hoe ziet de plaatselijke bevolking uw werk? Bent u ooit betrokken geweest bij een evaluatie van uw werk, bijvoorbeeld na vijf jaar? Zo ja, was er sprake van toegevoegde waarde of beter functioneren?

Ons werk wordt steeds weer anders ontvangen. Soms worden onze voorstellen niet onmiddellijk geaccepteerd en worden ze een tijdje in de week gelegd, waarbij we samenwerken met de betrokken ngo [niet-gouvernementele organisatie]. In andere gevallen verloopt alles probleemloos. Dat ligt aan de gemeenschap en aan de mate waarin de elite die aan de macht is, bereid is bepaalde nieuwe voorstellen te accepteren. Bij ons nieuwste schoolproject in

Al Khan Al Ahmar (Palestina) was het bijvoorbeeld moeilijk om de technologie erdoor te krijgen, terwijl ons werk in Abu Hindi, ook in Palestina, zonder problemen verliep. Dankzij de inzet van de ngo's hebben we echter nog nooit een serieuze aanvaring met de lokale bevolking gehad.

Met betrekking tot evaluatie gaan we telkens als een gebouw gerealiseerd wordt terug naar het projectgebied, vaak om bij te dragen aan de implementatie ervan. Wij denken dat het heel belangrijk is om een met de bewoners ingeslagen weg zo lang mogelijk te bewandelen. Bovendien is het merendeel van de gebouwen die we hebben gerealiseerd, tot stand gekomen in samenwerking met de ngo Vento di Terra, die zich voornamelijk bezighoudt met onderwijs – soms stellen ze zelfs het lesprogramma op waarvan de onderwijsinstellingen gebruik maken. De toegevoegde waarde van onze projecten bevindt zich op punten als omgevingscomfort, ruimtelijke kwaliteit en kwaliteit van leven. Elk door ons ontworpen gebouw wordt bovendien

or otherwise conventional materials with insufficient attention paid to indoor thermal comfort. For example in Oruro, Bolivia, where we recently carried out a project, it was considered very 'modern' to build walls with hollow bricks and the roof with a piece of corrugated iron, without finishing and isolation. Considering that Oruro is at an altitude above 4,000 m, the comfort level was very low. The architecture we proposed instead takes into account the local culture and reinvents it with the clear aim to raise the quality of life. This goal is not always clear to local architects. Hence, we see it as one of our bigger aims to offer training to local architects, too.

In that respect, I think our international view indeed has added value. In most of the places we worked, the people see traditional construction techniques as obsolete. They overlook very important knowledge that is able to meet the local cultural and climatic needs. What we try to improve as Europeans is the awareness of how precious this knowledge is, and we try to introduce it again through a contemporary reinterpretation. Tradition and sustainability are by now solidified values in the Western world, but not yet in developing countries.

Courtyard of Al Khan
Al Ahmar Primary school /
Binnenplaats van de
Al Khan Al Ahmar
basisschool

ARCO

116

deel van de gemeenschap en draagt daar bij aan de ontwikkeling van een sterke eigen identiteit.

Zou een lokale architect net zo te werk gaan? Of bestaat er zoiets als een 'internationale toegevoegde waarde' die een positieve invloed heeft op het dagelijks gebruik en het functioneren van het gebouw?

Lokale architecten hebben een heel andere opvatting van moderne architectuur. Op de plekken waar wij hebben gewerkt, hebben we telkens weer ervaren dat moderniteit synoniem was aan gebouwen van hetzij beton (vaak slecht gebouwd en amper uitgewerkt) hetzij andere conventionele materialen, met onvoldoende aandacht voor het thermisch comfort binnenshuis. We hebben bijvoorbeeld onlangs een project uitgevoerd in Oruro (Bolivia) en daar werd het als ultra 'modern' gezien om muren van holle baksteen te bouwen en de daken van golfplaat, zonder enige afwerking of isolatie. Als je dan bedenkt dat Oruro boven de 4.000 m

hoogte ligt, begrijp je dat er van comfort maar weinig sprake was. In de architectuur die wij in plaats daarvan voorstelden, wordt rekening gehouden met de lokale cultuur en was het duidelijk de bedoeling die nieuw leven in te blazen en de kwaliteit van leven te verbeteren. Dit doel staat lokale architecten niet altijd helder voor ogen. Daarom beschouwen wij de training van lokale architecten ook als een van onze belangrijkste doelstellingen.

In dat opzicht denk ik dat onze internationale kijk op de zaak inderdaad toegevoegde waarde heeft. Op de plekken waar wij hebben gewerkt, werden de traditionele bouwtechnieken door de lokale bevolking als achterhaald beschouwd. Het ontbreekt hen aan de benodigde kennis om in de lokale culturele en klimatologische behoeften te voorzien. Wat wij als Europeanen proberen te doen, is het bewustzijn van de waarde van deze kennis vergroten en die nieuw leven inblazen door er een eigentijdse draai aan te geven. Traditie en duurzaamheid

Where and how were you confronted with the limits of your own (Western) ideas and methods? Can you mention some anecdotes that illustrate the issues one comes across when working in other cultures/countrie(s)?

Sometimes, it's difficult to convince local clients about the kinds of materials we work with. For instance, we had to convince the Al Khan Al Ahmar community to build a school out of disused tyres. The tricky part was not to explain that it is possible to do, but that the use of a recycled material to erect a sustainable building is an added value. We also noticed that in an incredibly hierarchical society, it is unfortunately not easy to

follow a participatory approach. In our current project in Hebron, concerning public spaces that integrate people with psychological and physical disabilities, we are putting a lot of effort into persuading local universities and the civil society to participate in the process.

Beside this cultural difference, could you also identify what you experience as 'universal', as essential for architectural practice, also in other cultural contexts?

What we consider universal is the process we embark on with the local community, and that's the most interesting thing for us as architects. We don't just design a building

Abu Hindi school,
Palestine /
Abu Hindi school,
Palestina

Interview

117

zijn in het Westen ondertussen gevestigde waarden, maar in de ontwikkelingslanden is dat nog niet zo.

Waar en hoe werd u geconfronteerd met de grenzen van uw eigen westerse ideeën en methoden? Met welke problemen krijgt u te maken tijdens uw werk in andere culturen?

Het was soms moeilijk plaatselijke opdrachtgevers te overtuigen van de zin van het gebruik van bepaalde materialen. In Al Khan Al Ahmar moesten we de gemeenschap over zien te halen een school te bouwen van gebruikte autobanden. Het was niet eens zo moeilijk uit te leggen dat zoiets kon, maar het was moeilijk uit te leggen dat het gebruik van gerecycleerde materialen om een duurzaam gebouw neer te zetten, toegevoegde waarde oplevert. We hebben ook gemerkt dat een participatieve aanpak in een samenleving die sterk hiërarchisch georganiseerd is, helaas niet zomaar van de grond komt. In ons huidige project in Hebron

(Palestina), dat draait om de inrichting van de openbare ruimte ten behoeve van de integratie van mensen met psychische of fysieke handicaps, werken we hard om zowel de lokale universiteiten als de burgermaatschappij bij het participatieproces te betrekken.

Kunt u aangeven wat u ondanks deze culturele verschillen als 'universeel' beleeft, als essentieel voor de architectonische praktijk?

Wat wij als universeel beschouwen is het proces waaraan we samen met de lokale gemeenschap beginnen, en dat is voor ons architecten het meest interessant. We ontwikkelen niet zomaar een gebouw dat in het beste geval op een later tijdstip deel uitmaakt van de gemeenschap, maar een architectuur die zich samen met de gemeenschap ontwikkelt. Dit is een cruciaal punt, net als de aandacht voor ecologische duurzaamheid, waarover in de context van humanitaire rampen te weinig wordt nagedacht.

that, at best, will at a later date become part of the community, but an architecture that will develop together with the community. This is a crucial point, just like the attention paid to environmental sustainability, which is not considered enough in humanitarian emergency contexts.

Another important aspect in our work, whether in Italy or abroad, is our idea that architecture strives to solve contingent problems through the aesthetic interpretation of reality. With the word 'aesthetic' I mean a kind of perceptual approach to knowledge. In the eighteenth century, Alexander Gottlieb Baumgarten made a distinction between

sensitive knowledge (aesthetic) and intellectual knowledge (logic). Baumgarten thus gave a new value to the notion aesthetic: it is part of the tools that humans have to enhance their knowledge. The aim of the aesthetic is 'the perfection of the sensitive knowledge itself', which can only be achieved by the experience of places and cultures until reaching the technical know-how. Only following this path we can achieve 'beauty' that doesn't mean appearance, harmony, or something like picturesque. Rather, if the architect succeeds, he contributes to the building of the quality of the place.

Abu Hindi school,
Palestine, in landscape
context/
Abu Hindi school,
Palestina, in landschap-
pelijke context

ARCO

118

Een ander belangrijk aspect van ons werk, of het nu in Italië is of in het buitenland, heeft te maken met onze opvatting dat architectuur contingente problemen wil oplossen door middel van de esthetische interpretatie van de werkelijkheid. Met het woord 'esthetisch' bedoel ik een soort perceptuele benadering van kennis. In de achttiende eeuw maakte Alexander Gottlieb Baumgarten onderscheid tussen sensitieve kennis (esthetica) en intellectuele kennis (logica). Baumgarten kent dus een nieuwe waarde toe aan de notie 'esthetica': het is één van de instrumenten waarmee de mens zijn kennis kan vermeerderen. Het doel van de esthetica is 'de perfectie van de sensitieve kennis zelf', wat alleen kan worden bereikt door net zolang plaatsen en culturen te ervaren, totdat de technische knowhow is bereikt. Alleen deze weg leidt tot 'schoonheid', wat iets anders is dan verschijning, harmonie of zoiets als pittoresk. Pas als de architect hierin slaagt, levert hij een bijdrage aan de totstandkoming van de kwaliteit van de plaatsen.

Welke rol speelt esthetiek in uw transculturele werk? Krijgt u ook plaatselijk erkenning voor de schoonheid die u met uw werk hebt gecreëerd?

Ik denk dat schoonheid universeel is, zelfs al hebben we af en toe last van de overdaad aan koepeltjes en gewelven die men in de Arabische wereld toepast... Maar even serieus, het werk voor de gemeenschappen heeft ons altijd veel voldoening geschonken. De vrouwen die gebruik maakten van het vrouwenhuis en de peuterspeelzaal die we in 2011 in de Gazastrook bouwden, voelden zich zó op hun gemak dat ze hun gezicht niet hoefden te bedekken als wij er waren. Dat is het beste bewijs dat we de plaats op de goede manier hebben geïnterpreteerd: de mensen voelden zich er comfortabel zonder dat ze zich daartoe gedwongen voelden. Helaas heeft dit succes niet lang standgehouden: het gebouw werd in 2014 vernietigd, tijdens het laatste Israëlische grondoffensief. Niet alleen het gebouw ging verloren, het resultaat van onze inspanningen, maar ook mensenlevens.

Could you elaborate on this role of aesthetics in your transcultural work? Have you experienced local recognition of the beauty that you have created in your work?

In my opinion, the beauty is universal, even if sometimes we have problems with the excess of domes and vaults they use in the Arab world . . . Seriously, we have always had great gratification from the work we did with the communities. For example, the women who used the women's centre and kindergarten that we built in the Gaza Strip in 2011 felt comfortable enough to not cover their faces when we were there. This is the best demonstration that we interpreted the place correctly: the people

felt comfortable without being forced to do so. Unfortunately, the building was destroyed in 2014 during the Israeli ground offensive. And it was not just the results of our efforts that were wiped out, lives were also lost. A tragic example of the vulnerability of building in emergency situations. We're currently in the process of rebuilding.

Abu Hindi school, detail

Interview

119

Een tragisch voorbeeld van de kwetsbaarheid van het bouwen in noodsituaties. Momenteel zijn we bezig met de wederopbouw.

Vertaling: InOtherWords, Maria van Tol